

נקודות של אור

דיבורים מאירים שזכינו לטמוע מפי כ"ק מרן רבינו שליט"א במסך הזמן
יו"ל לקראת טבת פרטת קורח תשפ"ג

לנוח? לא מתוך בריחה!

הרבי אמר בשם ר' אשר: אין דבר כזה 'אני עייף'. יש דבר כזה 'אני עצלן'...
אחד הנוכחים לא הסכים עם האמירה הזו. אמר לו הרבי: אפשר להתווכח, אבל זה מה שר' אשר אמר!
שאל האברך: וכי אסור ללכת לנוח אם מרגישים צורך?
אמר לו הרבי: כמובן שמותר. אך, אם האדם הולך לנוח כי הוא רוצה לברוח מהמצב – זהו ניתוק. הוא נותן
לאנרגיות ולכוחות שקיבל משמים – להתנדף ממנו...
אם אתה הולך לנוח, תעשה את זה עם מטרה, תנוח מתוך רצון לאגור כוח הלאה...
זוהי מנוחה מתוך אחדות!

*

להיות צודק - ולהישאר באדמה

יהודי עשיר מאוד הגיע להתייעץ עם הרבי ה'אמרי אמת' מגור. הוא שטח את לבטיו בפני הרבי:
הציעו לו עסקת ענק שיכולה להכפיל את הונו ואף יותר. מדובר בפרדס אתרוגים גדול מאוד שיכול לספק
סחורה לאירופה כולה...
אלא שיש סיכון מסוים. בכדי לרכוש את הפרדס הוא צריך להיפרד מכל הונו, למכור את כל הנכסים
הקיימים, את כל העסקים והחנויות – ואת הכול להשקיע בפרדס הזה!
אם חלילה קורה דבר מה והעסק נכשל – הוא מאבד את כל הונו, וזה כולל אפילו את קורת הגג שלו! אבל
במידה והעסקה תניב הצלחה – הוא יהפוך לאיל הון אדיר...
בעת, הוא ממתין להוראתו של הרבי. מה שהרבי אומר – זה מה שיעשה!
האמרי אמת ייעץ לו להתקדם בעסקה למרות הסיכונים, ואכן כך עשה היהודי.
למרבה התדהמה, לאחר תקופה קצרה פרצה דלקה בפרדס, וכל הונו של העשיר עלה בסערה בלהבות
אש...
הוא התרושש לחלוטין, איבד את כל מה שהיה לו. וכמובן שבליבו היתה אשמה ברורה, נגד מי שהורה לו
לבצע את העסקה...

מרום עוני ומחסור, הותיר היהודי את משפחתו בעיירה ויצא יחד עם קבוצת קבצנים לקושש נדבות מעיר
לעיר. באחד הסבבים, נקלע היהודי לבית מדרשו של ה'אמרי אמת'. הוא כמובן התחמק מלפגוש את הרבי.

אבל אז, הוא קיבל קריאה מהקודש פנימה. הרבי ביקש לשוחח עימו.

מיד כשנכנס אמר לו האמרי אמת: אתה תולה בי את האשמה למצבך, ואתה צודק. הרי טעיתי בעצתי!

אבל אני רוצה לשאול אותך שאלה... קורח מתהלך במשך זמן רב יחד עם כלל ישראל, במשך יותר משנה הוא רואה כיצד משה רבינו מנהיג את העם – ושותק.

למה הוא נזכר רק עכשיו לטעון ש'כל העדה כולם קדושים'? איפה הוא היה עד עכשיו?

אלא, הסביר הרבי, קורח טען בפני העדה: עד היום שתקתי, חשבתי שמשה רבינו הוא שליח הבורא, ואם כן – אין לי שום תלונה עליו!

אבל כעת, לאחר שמשה טעה ושלח את המרגלים, והתוצאות הקשות של הטעות הזו מורגשות לנו היטב – אני מבין שמשה רבינו אינו שליח הבורא, כי שליח של השם צריך להיות כולו שלימות! אסור לו לטעות!

אם הוא טעה – לא יכול להיות שהוא השליח משמים להנהיג אותנו...

סיים ה'אמרי אמת': קורח צדק בחשיבתו, ומשה רבינו אכן טעה. אבל, ראה מה קרה – משה רבינו, עם טעותו, נשאר להיות משה רבינו...

ואילו קורח – הוא נותר אמנם צודק, אבל נבלע באדמה...

*

אמונה דו סטרית

הרבי אמר: האמונה הולכת לשני הכיוונים –

אני מאמין בהשם, למרות שאני עובר קשיים ומעברים,

ואילו הבורא מאמין בי – למרות שאני נופל ונכשל שוב ושוב...

*

זעבצין לייטיג:

מחשבות בטפה זרה...

אברך שאל את הרבי: למה ברגעים שאנו אמורים להיות הכי שמחים - דווקא אז עולים בתוכנו מחשבות טורדניות שמפריעות לנו ומשבשות את הריכוז בתחושת השמחה?

הקדים הרבי ואמר: מי מכל העולם יכול לשלוט לך על המחשבות? מיהו הכוח היחיד שמסוגל להחדיר מחשבות כאלה לתוך המוח? רק הבורא יכול!

מה שאומר, שהשם יתברך הוא זה שהכניס לך את המחשבות המטרידות האלה! והוא עשה זאת דווקא כעת, ברגעים שאתה אמור להיות בשמחה...

(סיפר האברך: האמירה הזו הכתה בי בעוצמה! אכן, שום מחשבה לא באה סתם כך למוח. כל המחשבות מכל הסוגים, החרדות, התאוות, מחשבות הכפירה, ההרהורים הרעים, הרהורי המסכנות, ההרהורים אחר צדיקים - הכול זה הבורא! הוא זה ששתל בתוכי את המחשבות האלה!

אמרתי לעצמי: הלוואי שאזכור את האמירה הזו תמיד. כי כשאני מבין שהמחשבות באות ממנו, אני עסוק בתחושת אשמה מייסרות 'כיצד אני מסוגל להגיע למחשבות כאלה', אלא רק מתמלא בכוח לחפש את הרמזים שהבורא שולח לי בתוך המחשבות האלה...

אמר הרבי: אם הבנו שהבורא הוא שהכניס לך את המחשבות, עלינו לשאול - למה הוא עושה את זה? וכי הוא מחפש חלילה שתיכשל?! שתיכנס לעצבות?! שתיפול לשאול!?

אלא, המחשבות האלה - הם המתנה הגדולה ביותר שהוא שולח לך! במחשבות המציקות האלה - שם טמונה השמחה, השמחה הפנימית והאמיתית! זה מגיע אמנם בצורה משונה, בשפה זרה, אבל כאן נמצאת השמחה!

- שמחה?! איך אפשר לשמוח, כשיש מחשבות כאלה?

ענה הרבי: השמחה שאתה מצפה להגיע אליה - היא שמחה חיצונית. שמחה שמתבטאת ברגשות, בריקודים, בחיוכים. יסתיימו הריקודים - תימוג גם השמחה...

אבל הבורא מבקש להביא לך, דווקא ברגעים האלה, את השמחה האמיתית והפנימית, את השמחה שאי אפשר להשיג לבד, את השמחה שאם תחוש אותה - היא תישאר איתך לנצח!

- אם כך, למה השם לא מביא את השמחה הזו בצורה המקורית, האורגינלית? למה זה צריך להגיע בצורה הפוכה ומשונה כזו?

כי אנחנו עלולים להישרף! לא נוכל לעמוד בזה, מרוב אור, אם השמחה הזו תגיע בצורה פתוחה!

זה צריך להגיע אלי באופן מוצפן ונסתר!

- ואיך מגלים את השמחה בתוך המחשבות המציקות? האם עלי להילחם עם המחשבות כדי להגיע לשמחה? או אולי, חס וחלילה, עלי להסכים עימם?

את השמחה המוצפנת מגלים, על ידי ההכרה שהשם הוא ששולח לי את המחשבות האלה! כשאני מבין את זה, אני מתמלא רוגע...

כשהמחשבות האלה באות לא צריך לעשות כלום, רק לא להתבלבל, רק לא לשכוח שהבורא הטוב הוא ששולט על מוחי.

לתת לבורא לנהל את העניינים! ברצותו - ייקח ממני את המחשבות האלה, וברצותו - ישאיר אותם אצלי לעת עתה.

אני, בכל מקרה, נשאר רגוע. כי אני בידיים טובות!

(ר' מנחם הלוי מהינעל)

*

ניסיון עטוי נירוסטה

בשבוע שעבר הצלחתי לעמוד בניסיון קשה של מידת הכעס. זה היה כשהשקעתי זמן וכוח כדי להוציא לפועל פרויקט חשוב מסוים - ומישהו, במחי יד, הרס את הכול.

למזלי הרב, זה היה לאחר שיחה חזקה שהיתה לי עם הרבי, והדיבורים עוד בעבעו בתוכי. הצלחתי להבליג, ואפילו לשמוח בהזדמנות שהבורא שלח לי להתחבר אליו...

הייתי מאושר מההצלחה שלי. היא מילאה את ליבי למשך כל היום, וגם בלילה לפני שהלכתי לישון חשבתי על כך, וטפחתי לעצמי על השכם...

למחרת, הרושם מהניצחון המתוק אתמול עוד נשאר, וכשראיתי יהודי אחד שהתעבן על דבר פעוט - חשבתי לעצמי: **נו באמת, על מה אתה כועס? על דברים שטותיים! תראה אותי, אתמול עמדתי בניסיון מפרך - והחזקתי מעמד! זכיתי להתחבר להשם!**

ולפתע, קלטתי מה קורה כאן.

הפסדתי הכול...

לקחתי לעצמי את הניצחון, מצצתי עד הסוף את ההנאה מההצלחה. התגאית.

האמת? זה שבר אותי מאוד. עד שסוף סוף, אחרי שנים שאני שותה בצמא את נקודת האמונה הפשוטה, הצלחתי לעמוד בניסיון - והנה, גם את זה הרסתי עם הגאווה הטיפשית שלי!

מה יהיה איתי? אין לי סיכוי לתת לבורא אפילו שנייה אחת נקייה מאחיזות!?

אבל אז, נזכרתי בנקודה עצומה שהרבי דיבר עליה במהלך הקידוש בפרשת בהעלותך תשפ"ג, וגם חזר עליה במשך השבוע שאחריו.

הרבי סיפר על תהליך המצאת הנירוסטה. נירוסטה, היא סוג פלדה שלא מחלידה לעולם. מדובר בתרכובת של כמה סוגי מתכות, שאם מערבים אותם במינון מדויק - מקבלים 'פלדת אל חלד'.

הממציא היה אדם יחיד, שהשקיע זמן רב, וערבב את סוגי המתכות בהמון מינונים. הוא יצר פלטת מתכת במינון מסוים, רשם לפניו את המתכון - וזרק לחצר. יצר עוד פלטה, הפעם במינון שונה, רשם את המתכון - וגם אותו זרק החוצה. כך עשה במשך תקופה, ניסה מאות מינונים!

לאחר שנה שלימה, שבה לא נגע בפלטות המתכת, יצא המדען אל החצר ובדק את הפלטות. כולן היו מלאי חלודה - חוץ מאחת מהן.

המתכון שהיה רשום על הפלטה הזו, היא הנירוסטה שאנו מכירים.

הרבי הסביר, שכך בעצם מתנהלת עבודת חיינו. ר' אשר היה אומר שאדם חי במשך שבעים שנה, עובד ומתאמץ, אבל יש רק רגע אחד, נשימה אחת, שהיא עולה לרצון כליל לפני השם...

אז מה? האם כל העבודה הולכת לטמיון? האם שבעים שנה של ניסיונות, של התגברות, של ירידות ועליות, של מאמץ, לא נחשבות?

אמר הרבי: עבודת השם היא לא עניין של כמות, בעבודת השם - כל המאמצים הם לתועלת, כפי שהתרכובות שלא הצליחו בניסוי הנירוסטה - היו לתועלת!

כי מכל ניסיון, גם אם לא הצלחתי לנצח בו במאת האחוזים, אני לומד מסר לחיים, וזה מביא אותי קרוב יותר לנקודה האמיתית.

וכשאני עולה על המתכון הנכון, כשאני מוצא את פיסת המתכת הנקייה, את הרגע הנקי של חיבור להשם - זה מספיק! כי יש כאן המצאה משנה חיים, למרות שהיא רק פיסה אחת, ולמרות שכל הפיסות האחרות החלידו...

הנקודה הזו חיזקה אותי מאוד. הבנתי, שהכישלון שלי כעת - הוא חלק מהתהליך. רק כך מגיעים לפיסה הנקייה, לרגע החיבור שיאיר את נשמתו...

(הפריטיק שאוויס באמצעות)

יו"ל ע"פ הבנת הכותב, ע"י נקודות טל אור - ספינקא, ניתן לקבל בבית מדרשנו רחוב

דונולו 11 בני ברק, או במייל: a0504171897@gmail.com